

— Drej kronen . . .

— Hut, jude, utropade ligisten i arg ton och tillade:
Under två tiolappar går det inte.

Juden himlade med ögonen och slog ifrån sig med händerna, men slutade med orden:

— Fymf kronen. — Vid Abrahams, Isaks och Jakobs gud, jak kan icke mer bezalen.

Vi skola icke vidare följa den långa prutdialogen, som slutade med att gubben bjöd 12 kronor, men ligisten höll på sina 20 och slutligen förargad avlägsnade sig, slående dörren så häftigt i, att den lilla ringklockan höll på att spricka av ursinnigt pinglande.

Han gick dock inte långt. Efter att ha övertygat sig om att ej vara observerad på den för tillfället ganska folktomma gatan, vek han in i porten till samma gård, där lumphandeln var belägen, och kom in på en trång, av allehanda bråte belamrad gårdsplan, där det till på köpet i anseende till det mulna vädret var ovanligt mörkt för att vara en vårkväll i Stockholm. Endast ett fönster var upplyst, och det var inte svårt att räkna ut, att det just vore fönstret till judens bodkammare. Ligisten smög sig ljudlöst dit. Någon rullgardin fanns icke, men däremot täcktes hela fönsteröppningen av en jalsi. Tyget i denna var dock så tunt, att silhuetterna av de båda herrarna Labansson, far och son, voro fullt synbara utifrån, och då Alf Grane lade örat till fönsterlisten kunde han, goda öron som han hade, fullt uppfatta samtalet emellan dem. Vi skola här meddela det viktigaste av vad han hörde, men för att icke trötta läsaren översätta vi fader Isaks brutna tungomål till mera begriplig